

Akik a Lánchídat felépítették

A Lánchíd feljárója körül már eltűntek a drótkerítések, akadály nélkül jutunk el a hídig. Aszfaltozó brigádok tevékenykednek a híd úttestén, a festőmunkások a hatalmas vaskandelábereket hatalmas vasandorjakkal a híd arculatán. November 20-ig tart még ez a szépítő munka. Addig sűrűn hengerelik a gépek az úttestet, az ácsok az utolsó gerendáig szétszerelik az állványzatokat és a faszta rombolók gyaldzatát hirdető roncok helyén áradalmasan zengi majd új, lüktető életével, a dolgozó nép átmozgatásáé keze munkáját a felépült Lánchíd.

Azokhoz jöttünk most, akik a hídat felépítették. A hidlakatosokhoz, szerelőkhez, hegesztőkhez, ácsokhoz, mázolókhöz. Akik múlt év augusztusa óta, amióta a magyar dolgozó nép vezetői a hároméves terv e nagy művének megvalósítására kiadták a felszót, megállás nélkül, lázas ütemben dolgoztak, hogy a kitűzött időpontnál jóval hamarabb, november végére átadhassák a forgalomnak a Lánchídot.

Mit mondanak ők munkájukról, magukról, érzéseikről, arról, hogy kivethették részüket a népi demokratikus Magyarország újjáépítő munkájának egyik legkiemelkedőbb teljesítményéből?

A toronyról sem láttam idáig

Akit csak megkérdezzük, mosolytól sugárzó arccal, egyszerű szavakkal adja meg a választ. Bajkai Mihály, a festőcsoport tagja ezt mondja:

— Örömmel kezdtem meg a munkát és mindent beleadtam, hogy az ország legelső hidja mielőbb ismét álljon. Elég szép eredményt értünk el: a mázolás már befejezés előtt áll. November 20-ára kész lesz a hídnk!

Magáról elmondja, hogy 17 éves kora óta, 21 esztendeje dolgozik a MÁVAG-nál, mint festő. Két ízben mázolta már az összekötő vasúti hídat, 38-ban pedig a lakóhegyi nagyadó antennáját.

— Bizony, nem gondoltam ott a 300 méter magasban, — fűzi hozzá elgondolkodva — hogy idáig eljutunk. Akkor csak földzészben, éhbárban volt részünk. Szomorú volt a munkásember helyzete. Ma? Nem panaszkodhatom semmit. *Heti 240—250 forint a keresetem.* Kislányom a negyedik általánosba jár — épp most tanakodunk róla, hogy majd orvosnőnek adjuk. *Hát bizony én magasan álltam ott, az antennatorony tetején, de ilyen messzire onnan se láttam...*

Ez az ötödik hidam

Lindenberger Gyula ács-élmunkás nagyon szabadkőző, nem szereti a »szereplést«. De azért nagyon boldog volt tavaly augusztusban, amikor az élmunkásközpontot, meg a díszlevelet átadták neki.

— Katona voltam az első világháborúban, leszerelés után Békés megyében tanultam ki az ácsszakmát — számol be életéről. — 1945 óta dolgozom a híd-szakmában. *A felszabadulás után valamennyi Dunahídi építésében résztvettem, ez az ötödik hidam.* Balesetek is értek. Egyszer elvágtam a lábam fejszével, itt a Lánchídon meg lezuhantam az egyik főtartóról. Három bordám eltört. De oda se neki — ez már hozzátartozik a szakmához. *Fő az, hogy a hídat újra felépítjük.*

Kis családi háza van Lindenberger Gyulának Zuglóban, élete sorával meg van elégedve. Hiszen »békében« jó volt, ha 14 koronát vitt haza hetenként a családjának. A legnagyobb küszködések árán tudott egy pár cipőt, ruhát megvásárolni. Ma mindenre telik a heti 200—220-ból.

Jó érzés magunknak dolgozni

Az ifjabb munkásnemzedéket a 24 éves Tihon János lakatos képviseli:

— Szabadsághíd, összekötő vasúti híd, Margóhid és most

a Lánchíd! — sorolja ragyogó arccal munkásélete eddigi eseményeit. *Nagyon jó érzés magunknak dolgozni.* Van egy kislányom: Mária, 8 hónapos. Kint

lakunk Keresztúron. Ha hazamegyek, mindig eszembe jut: *de jó élete lesz neki, ha felnő.* Ertelme, célja van az életünknek. Ezért dolgozunk olyan szívesen!

Mi mindenre büszke a hidépítő

A 45 éves Kramer József hegesztő is befelelegyedik a beszédbe:

— Bizony az ember büszke rá, hogy segíthet a romokat újjáépíteni. Jó érzés nagyon, látni,

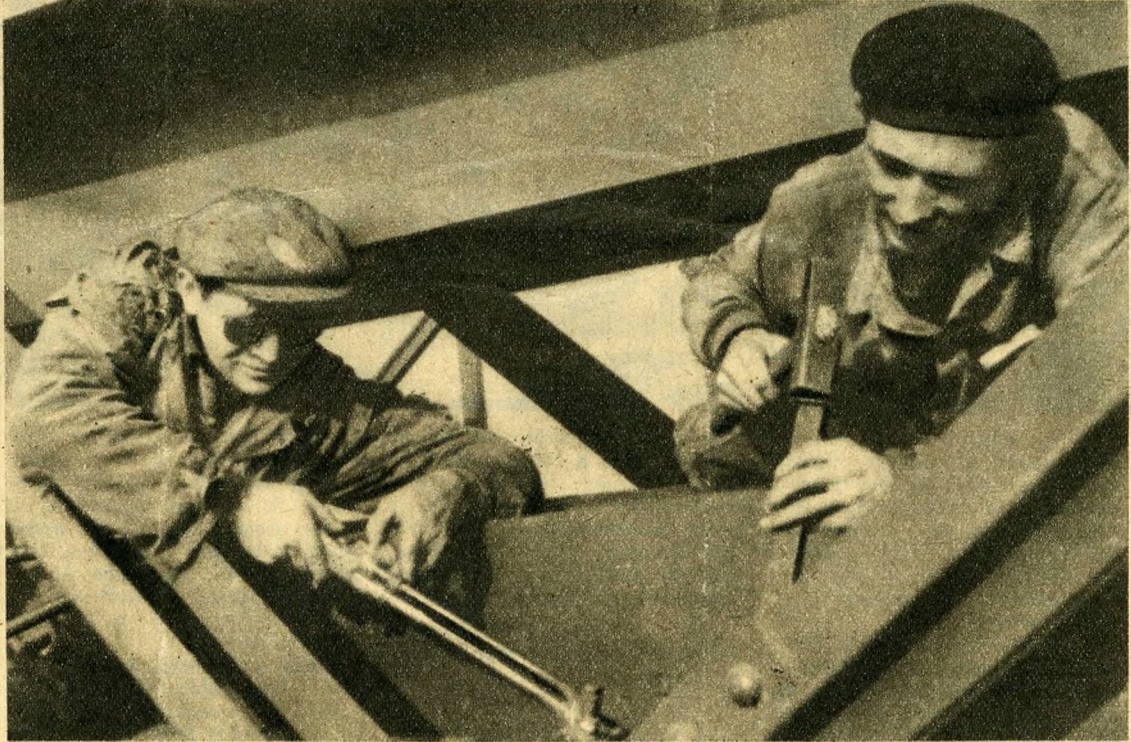
hogyan széptül, virul ki újra a híd.

És büszke az elismerésre, amit a jó munkáért kapott. Még egyre büszke Kramer József: az ostrom alatt elpusz-

tult sógornője kislányát, *Bocz-földi Mária*kat magához vette, 6 neveli. A kislány hat éves, iskoláztatják majd, egyetemre is fog járni!

A munkások, a Lánchíd építői nemcsak a szerszámot: indulnak saját klubhelyiségükbe. Filmet pergetnek le előttük: a Lánchíd újjáépítéséről vette fel egy műkedvelő filmes. Lepereg előttük saját klubjukban a maguk munkája.

Büszkébben közönség még nem nézett filmet.

Kramer József hegesztő és Tihon János lakatos a Lánchíd vadonatúj acéltraverzein munkálkodnak. Még háromheti munka — és büszkén áll újra a híd!

Ég és víz között lebeg Lindenberger Gyula ács-élmunkás. Életveszély, baleset, oda se neki, »a maga arcára dolgozik« — mondja és az arcán mosoly virul

Ragyog az embermagas vadonatúj kandeláber és az is, aki festi: Bajkai Mihály mázoló munkás

Leteszik a csákányt, kalapáccot, vége a mai munkának. Saját klubjukba sietnek a Lánchíd építői megnézni a hídepítésről készült filmet

Bolero — Faust-ballett — Mosoly országa — Tézene

BALETT-EST

szombat este 8 órakor
Városi Színház